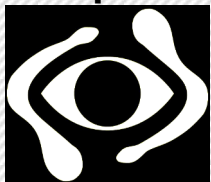

Els dijous del

Cineclub

Estrenes | 17 de març 2016 | Horari: 20.00 i 22.30 h

Heli

Amat Escalante, 2013

Sinopsi

Una família obrera de Guanajuato, Mèxic, es troba de cop i volta embolicada en la desaparició d'uns paquets de droga.

Fitxa artística

Armando Espitia ..... Heli
Andrea Vergara ..... Estela
Linda González ..... Sabrina
Juan Eduardo Palacios .. Beto

Fitxa tècnica

Director: ..... Amat Escalante
Guió: ..... Amat Escalante,
Gabriel Reyes
Fotografia: ..... Lorenzo Hagerman
Durada: ..... 105m.
Pais: ..... Mèxic

Amat Escalante (1979), de la mà de Carlos Reygadas, coproductor de la pel·lícula i amic proper, ens porta a la seva terra natal, Guanajuato, en la seva tercera pel·lícula com a director. I ho fa per fer-nos reflexionar sobre els problemes de viure en una terra on el narcotràfic fa i desfà amb la connivència del govern. Els «danys col·laterals» de viure en aquest entorn és on vol posar l'enfoc. Uns danys col·laterals que, en el cas que ens afectin, només perdrem la dignitat en el millor dels casos. Hom diria que és una pel·lícula violenta, però es quedaria en una definició del tot incompleta.

El títol de la pel·lícula, *Heli*, és alhora el nom del protagonista. Heli, la seva dona, la seva germana, el seu pare i el seu fill viuen en

una caseta en un municipi de Guanajuato. Tant Heli com el seu pare treballen en una planta d'assemblatge de cotxes. La vida de Heli transcorre plàcidament en una rutina diària senzilla: anar a treballar i tornar a casa amb la seva família. La seva germana petita té tretze anys, encara va a l'escola i festeja amb el Beto, un noi que està entrenant-se a l'exèrcit. Pensant en què és el millor per la seva família, Heli destrueix uns paquets de droga que han acabat fortuïtament a casa seva. Aquest fet el farà descobrir la cara més esfereïdora del narcotràfic.

La inoperància de la policia, la seva incapacitat per trobar la seva germana segrestada pels narcotraficants, el govern sempre que pot televisant la crema de drogues confiscades per

demostrar que controla la situació i la similitud entre els militars i els narcotraficants, on els darrers són com els primers però de negre, són crítiques velades cap a la connivència del poder amb els narcotraficants.

Un altre tema que vol posar Amat a la palestra és l'agressió sexual a menors. Cada any a Mèxic centenars de nenes de l'edat de la germana de Heli es queden embarassades, sovint forçades. El mateix Amat explica que el nadó que surt a la pel·lícula estava acompanyat per la mare durant el rodatge per poder-lo cuidar en els descansos i aquesta mare tenia precisament tretze anys.

La presentació al Festival de Cannes va ser controvertida. Criticada per la crueltat i extrema violència d'algunes seqüències, es va arribar a dir que era com si tingués la intenció de molestar l'espectador expressament, fet al qual Amat respongué:

«Totalment». Amat, en una entrevista a *The Guardian*, titlla aquests crítics de «covards, de voler mirar cap a un altre costat i els convida a anar al seu país, així veuran que la pel·lícula no és res comparat amb la realitat». Malauradament la realitat supera de nou la ficció. Tot i aquestes crítiques, es va acabar enduent el premi al millor director.

Malgrat tot, *Heli* no és una pel·lícula de violència. És una pel·lícula on l'amor hi és ben present. La violència que ha aixecat tanta tinta són vint minuts del llargmetratge que és tractat pel mateix Amat com un viatge a l'interior d'un «túnel del terror», el qual en determinats punts sembla que no tingui sortida però que, malgrat tot, en té, se'n pot sortir i els supervivents han de seguir, recollir la seva dignitat de terra i tirar endavant amb les seves vides.

Per acabar val a dir que *Heli* no és un documental, és

una pel·lícula, ficció de principi a fi, però vol fer-nos reflexionar sobre una realitat ben patent, portant el malson del narcotràfic a una família senzilla i humil que viu tranquil·lament en el seu niu. El reconeixement internacional ha fet que aquesta pel·lícula de denúncia sigui a festivals i sales de cinema i l'autor ha aconseguit «molestar» aquells que no volen veure la realitat, que prefereixen mirar cap a un altre costat: alguns crítics de cinema i segurament també, tot i que callen, alguns governants.

Pau Serra